

paa Finansloven — mener er nødvendige til de forskellige Tidspunkter. Det anser jeg for at være det betydningsfuldeste, at man kan faa det, og paa dette Punkt synes jeg, at denne Lov giver tilstrækkelig og ogsaa nødvendig Bevægelighed, indtil vi kan se, hvorledes det hele ligger. Selv om jeg altsaa er enig med det ærede 12te Medlem for 2den Kreds i Haabet om, at det maa ske saa hurtigt som muligt, nærer jeg ikke det Haab, at det vil være muligt at faa det fuldendt inden den 1. April 1921.

Angaaende den Uoverensstemmelse, som er kommet til Orde, mellem det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) og det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Foss) med Hensyn til, om man i Fremtiden skulde lægge særlig Vægt paa Gesandtskaberne eller paa Konsulaterne som Danmarks Repræsentation i andre Lande, vil jeg gerne sige, at jeg for mit Vedkommende ikke lægger afgørende Vægt paa, hvad man kalder disse Mennesker, og jeg har egentlig Indtryk af, at man har nogle Mellemløber, som i Virkeligheden synes at forene de tidligere diplomatiske Sendelsers Opgaver med de mere økonomiske. Jeg tror, at det er rigtigt, hvad der er fremhævet, at det er vore økonomiske, kommercielle og merkantile Interesser, der skal varetages, men jeg tror ogsaa nok, at man maa sige, at vore diplomatiske Sendelser i høj Grad er kommet ind paa at varetage vore økonomiske Interesser, og det er vist noget, vi skal være tilfredse med, at de ikke mener blot at have rent politiske Opgaver, men ogsaa mener at have økonomiske Opgaver. Hvad man saa skal kalde disse Repræsentanter, hvilken Stilling de skal have derude, derfor mener jeg, at rene Hensigtmæssighedsgrunde maa være afgørende. Hovedsagen er, at de varetager de Interesser, de har at varetage, og i den Henseende tror jeg ikke, at der kan opstaa nogen Uenighed mellem mig og de øvrige Talere, der har haft Ordet i denne Sag.

Trier: Det foreliggende Lovforslag er jo fremkaldt af de særlige Forhold, under hvilke vi i Øjeblikket lever, og gaar ud paa under disse ret ubestemmelige Forhold at skabe en noget større Bevægelsesfrihed, saaledes at det baade bliver muligt at faa de rette Folk til at beklæde disse muligvis noget udsatte Poster og at anbringe dem paa de rette Steder, hvor der i det givne Øjeblik er Anledning til at anbringe dem. Jeg skal derfor, uden at komme ind paa Sagens Enkeltheder, som jeg desuden ikke

forstaar mig paa, anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Kun om eet eneste Punkt har jeg Lyst til at sige et Par Ord, og det vedrører ikke en Gang Lovens Realitet i allerfjerde Maade. Det vedrører imidlertid adskillige andre Lovforslag tilligemed dette, og derfor vil jeg gerne sige et Par Ord derom. Naar man læser § 8, faar man det Indtryk, at man har haft et skarpt Blik for Betydningen af de rette Titler. I 4 forskellige Omgange er der givet Lejlighed til at skaffe først kongelig udnævnte eller konstituerede Ministerresidenter, Chargés d'Affaires og Legationssekretærer højere Titler, dernæst kongelig udnævnte eller konstituerede udsendte konsulære Embedsmænd en diplomatisk Titel og endelig Konsuler Titel af Generalkonsul og Handelsattacheer et Udvalg af forskellige Titler. Man har altsaa haft Blik for, i hvilken Grad en passende Titel med den rette Pyntelighed og Skønhed støtter en Virksomhed. Det undrer mig derfor, at man ikke har haft Blikket henvendt paa det samme, naar det gælder selve Loven. Ogsaa den synes jeg kunde gøre Krav paa en Titel, der i Virkeligheden smykkede den og opfyldte en Titels Bestemmelse. Den ideale Lovtitel er den, der hurtigt forstaas og let kan anføres. Som saadanne ideale Lovtitler vil jeg nævne f. Eks. Finanslov, Postlov, Tillægsbevillingslov, Lønninglov. Der er ingen Tvivl om, hvad det betyder, og det er sagt med de færrest mulige Ord, og der kunde for øvrigt nævnes adskillige andre Eksempler. Men enhver, der blot hørte den højtærede Formand læse Titelen paa dette Lovforslag op, da han indledede Adgangen til Forhandlingerne om det, vil have Indtrykket af, at den for det første er lang, den er paa hele 4 Linier, den rummer Detailler, som har sin Plads i Loven, men som er ganske overflødige i Titelen, og det er meget vanskeligt at sammenfatte den til et Indtryk. Den smykker i alt Fald ikke Loven. Hvorfor kunde man ikke akkurat lige saa godt sige: Ændringer i gældende Lovbestemmelser om faste Gesandtskaber m. m. samt om Diplomati- og Konsulatvæsen. Det er det, der er Meningen, og det er i alt Fald noget kortere end det, der staar. Det betyder nu ikke meget i denne Lov, fordi den jo ender med en Bestemmelse om, at den skal omtrykkes, saa snart den er vedtaget. Jeg griber derfor mere Lejligheden til at nævne Sagen, fordi der er mangfoldige Love, hvor det samme gælder, at de indledes med en